

Debuturi și oaspeți la Opera bucureșteană (IV)

(Costin Popa – 13 februarie 2018)

Pe prima scenă lirică națională, caruselul intrărilor în noi roluri și invitarea de oaspeți străini continuă. Recent, un spectacol cu „**Evgheni Oneghin**” de Ceaikovski a prilejuit interesantul debut al tenorului Andrei Lazăr în haina personajului Lenski.

Cătălin Țoropoc

Până acum cu abordări de roluri mozartiene în „Così fan tutte” și „Don Giovanni”, în afara celor mici, episodice, tânărul artist s-a confruntat cu primul mare erou romantic. Nu are ceea ce se numește „o voce amplă”, dar impostația de glas este remarcabilă și proiecția sunetului în sală accesează cel mai ascuns ungher, cu articulare precisă și incisivă în rostirea cuvântului. Este un cântăreț inteligent care își fondează concepția interpretativă pe studiul amănunțit al profilurilor caracterologice, așa încât lirismul, dar și reacțiile vehemente au venit în consonanță cu personajul, cu stările psihologice diverse pe care le parcurge. Față de prestații anterioare, progresul în fluidizarea registrelor a fost evident, cel acut, atâta cât l-a folosit Ceaikovski, câștigând în siguranță. Desigur că îmbunătățirile vor continua și, odată depășită emoția debutului, nuanțările vor înzestra și mai mult discursul melodic, spre pildă în marea arie „Kuda, kuda...”, iar atitudinile scenice vor spori în diversitate și expresie. Este foarte bine că și următorul spectacol cu „Evgheni Oneghin” i-a fost oferit tot lui Andrei Lazăr, prilejuindu-i consolidarea primei apariții, o veche cutumă, necesară, binevenită. Debutul ca Lenski, un câștig pentru teatru.

În rolul titular a cântat baritonul Cătălin Țoropoc, care a atribuit distantului personaj un contur potrivit ca ținută scenică și vocală. Este purtătorul unei timbralități consistente, „pline” și omogene. Sigur că monotonia, liniaritatea în exprimare nu trebuie exagerate și trăirea, existentă în sufletul introvertitului erou, trebuie mai amănunțit cercetată. Păcat că dificila țesătură acută de la sfârșitul penultimei scene a operei, pe note de Fa – Sol bemol – Fa, l-a găsit obosit, pricinuindu-i o neplăcută răgușeală.

Invitata serii, soprana belgrădeană Jasmina Trumbetaș, a venit cu un „look” mai depărtat de ingenuitatea Tatianeii, dar cu un glas frumos, rotund. Prin registrul central bogat a derulat fraze muzicale pline de expresivitate, demonstrând experiența solidă și buna stăpânire a rolului. Aria „scrisorii” și duetul final cu Oneghin au fost secvențele ce au evidențiat admirabila linie de cânt, servită cu dăruire și pasiune, cu moliciuni într-un pianissimo visător, în prima. La pasiv, aș nota finalul cu La bemol al ariei și cel cu Si natural al duetului, a căror emiteră mai pregnantă ar fi sporit impactul emoțional.

Dezinvoltă și sonoră a fost Olga mezzosopranei Maria Jinga, în timp ce distribuția i-a mai cuprins pe basul Marius Boloș (Gremin), mezzosopranele Sorana Negrea și Adriana Alexandru (Larina și Filipievna), tenorul Valentin Racoveanu (Triquet), basul Dan Indricău (Zaretsky și Căpitanul).

Andrei Lazăr,
Maria Jinga

Jasmina Trumbetas

Jasmina Trumbetas,
Cătălin Țoropoc

Jasmina Trumbetas,
Cătălin Țoropoc

Dirijorul Iurie Florea stăpânește până în cele mai mici detalii partitura ceaikovskiană, de la poetic la dramatic. Și dacă micile accidente la alămuri din aria Tatiane sau a lui Oneghin n-ar fi impurificat sunetul, instrumentiștii s-ar fi lăudat cu optima prestație din punctul de vedere al tonului, urmării soliștilor, preluării tempourilor adecvate impuse de baghetă și, mai ales, al redării nuanțate a discursului melodic. Momente de reținut au fost acompaniamentul răscolitor și simbioza cu cântul sopranei în aria „scrisorii”, înduioșătoarele sensuri ale introducerii Andante la aria lui Lenski, atmosfera creată prin ritmul dansurilor.

Un debut așteptat...

...a fost cel al tânărului tenor Alin Stoica în rolul Don José din „Carmen” de Bizet, artist cu autentice calități liric-spinte, dovedite anterior prin natura și culoarea vocii, prin vigoarea atacurilor, energia cântului. Don José este, poate, personajul cel mai solicitant după altele interpretate pe scena bucureșteană, Alfredo, Rodolfo, datorită puternicei implicări dramatice, îndeosebi în actele al III-lea și al IV-lea. Rezolvările au venit de la sine, în forță, cu amploare și valorizare a armonicilor, a rezonanțelor prețioase pe care le deține în glas.

Problematică a fost nota de Si bemol acut ce încheie celebra arie din actul secund. Nu a avut fermitate, sunetul s-a clătinat, vădind o nesiguranță care, din păcate, s-a mai întâlnit și cu alte prilejuri în aceeași porțiune a registrului. Repetându-se, cred că artistul se află în punctul unei reflecții foarte serioase asupra studiului tehnic, în așa fel încât să rezolve o problemă care îi împiedică performanța totală. Faptul că aceeași notă, în exclamația „Démon!” din finalul duetului

ce încheie opera, a fost proiectată fabulos, înseamnă că extensia vocii există fără dubii și că siguranța depinde de pregătirea atacului.

Tot studiul trebuie să îl îndrepte către emisii în „mezzavoce”, pentru ca dificilul La natural din finalul duetului cu Micaëla, cerut de compozitor în pianissimo, să evite emisia în „falsetto”, depărtată de stilul romantic francez.

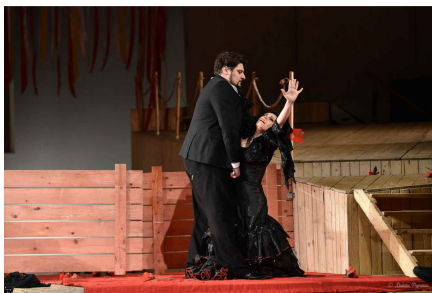
În spectacol, actorul Alin Stoica a fost reținut, sobru, cu joc minimalist, foarte puțin mobil, în mod cert o consecință a emoțiilor debutului.

Bine s-a prezentat, tot la prima apariție în rol, baritonul Daniel Pop, un Escamillo viguros, căruia egalizarea sonorităților trebuie să-i stea în preocupare.

Și Alin Stoica, și Daniel Pop au fost programați și în următorul spectacol cu „Carmen”.

Ca simpluta, sfioasa, dar și curajoasa Micaëla am reîntâlnit-o pe experimentata soprană Mihaela Stanciu care, după o lungă carieră în care a dăruit scenei roluri importante, și-a păstrat delicatețea rostirii, proștețimea de glas și sonoritatea strălucitoare îndeosebi în registrele central-înalt și acut. Pentru cele central-inferior și grav a strecurat sunete în emisie „de piept”, mai puțin nimerite lirismului personajului.

Rolul titular a revenit minionei mezzosoprană Mihaela Ișpan, o cântăreață cultivată, muzicală și expresivă (pretențioasa arie a „cărților”), cu timbru plăcut și ambitus complet – a se nota acutele sigure din ultimul act -, agilă în scenă. Dimensiunea glasului nu este mare, orchestra a menajat-o în destule momente (mai puțin corul), dar și artista a preferat o prea mare discreție în adresare, cel puțin în „Chanson bohème” din actul al doilea.

Alin Stoica,
Mihaela Ișpan

Mihaela Ișpan,
Alin Stoica

Mihaela Ișpan,
Daniel Pop

Mihaela Stanciu,
Daniel Filipescu

În alte roluri au apărut Andreea Novac (Frasquita), Sorana Negrea (Mercédès), Lucian Corchiș (Le Dancaire), Valentin Racoveanu (Le Remendado), Filip Panait (Zuniga), Daniel Filipescu (Moralès),

Pentru toți soliștii, ameliorarea pronunției în limba franceză trebuie privită prioritar. Există oare la Opera Națională București un așa-numit „French coach”?

Orchestra a primit din partea dirijorului Vlad Conta tempouri alerte, convenabile dinamicii spectacolului, chiar accelerate surprinzător la strofa a doua a ariei toreadorului, dar cu răspunsuri ezitante din partea suflătorilor în introducerea actului secund sau neglijente la „cordari”, în cea a actului ultim.

N-aș fi crezut...

... că voi vedea în rolul de june prim Nemorino din „Elixirul dragostei” de Donizetti un tenor (bulgarul Daniel Ostretsov) cu părul grizonat bine. Sigur, spectacolul liric reprezintă în primul rând convenție și, printre alte înțelegeri tacite, vârstele personajelor, așa cum le-au imaginat compozitorii și libretiștii, se regăsesc rareori în „look”-ul interpreților. Voi primi drept contraargument numele regretatului Dmitri Hvorostovsky, cu păr argintiu încă din tinerețe dar, să nu uităm că, bariton fiind, a interpretat personaje de tați, suverani sau nobili, mai ușor pretabili aspectului matur. În fine, se poate glosa mult asupra subiectului.

Artistul oaspete posedă un timbru vocal aspru, lipsit de căldura soarelui Italiei și îl utilizează într-o derulare sigură, cu acute solide, dar cu tălmăciri depărtate de belcanto-ul înaripat. Probabil că a venit dinspre alte roluri liric-spinte, de care este mai apropiat stilistic.

Capricioasa Adina a găsit în soprana Marta Sandu o interpretă adecvată, cu glas liric-lejer, întindere și sunete înalte ce au dominat ansamblul coral. A cântat cu știință și expresie, cu frumoase inflexiuni în frazele muzicale și ornamentică perlată. De la ironie la sensibilitate de îndrăgostită, a desenat un personaj delicios. Prezența mai frecventă a Martei Sandu pe afiș îi va aduce spor de încredere.

Savuros în rolul buf al lui Dulcamara, totuși, rol de bas, baritonul Vicențiu Țăranu a afișat multiple culori și intenții vocale, cu lejerități în agilitățile de pe portativ, însoțite de naturalețe și mobilitate în scenă.

O evoluție în „crescendo” pe parcursul serii a cunoscut foarte tânărul bariton Alexandru Constantin, ce a oferit personajului Belcore lirismul glasului său.

În scurtele sale intervenții ca Giannetta, soprana Cristina Eremia a sunat cristalin.

Alexandru Constantin

Marta Sandu

Daniel Ostretsov,
Vicențiu Țăranu

Elixirul dragostei,
aplauze la rampa

Tiberiu Soare a condus cu mână sigură, rezolvând operativ izvoarele de decalaj scenă-fosă și a conferit spectacolului temperament, dar și coerență, echilibru. Tempouri bine cumpănite au dat eleganță paginilor cu specific „concertato”.

În cele trei serate, cu rol important în economia partiturilor, Corul Operei Naționale București dirijat de Daniel Jinga a cunoscut bune realizări, alături de Corul de Copii (pregătit de Smaranda Morgovan) în „Carmen”.